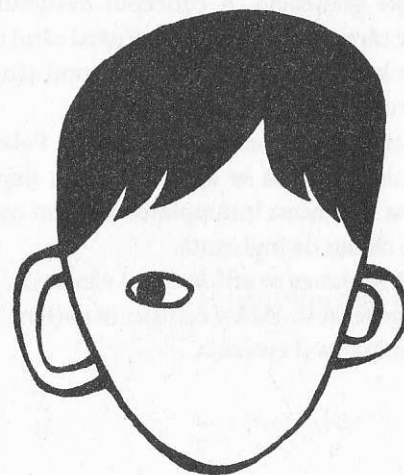

CĂRȚILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

11	<i>Pânza Charlottei</i>
E.B. White	8+
12	<i>Marele Uriș Prietenos</i>
Roald Dahl	7+
13	<i>Hoțul fulgerului</i>
Rick Riordan	12+
14	<i>Povestea unui omuleț din clasa a IV-a</i>
Judy Blume	8+
15	<i>Tuck pentru totdeauna</i>
Natalie Babbitt	12+
16	<i>Cronicile din Narnia: Nepotul magicianului</i>
C.S. Lewis	9+
17	<i>Darul lui Jonas</i>
Lois Lowry	12+
18	<i>Pippi Șosețca</i>
Astrid Lindgren	7+
19	<i>O buclă în timp</i>
Madeleine L'Engle	12+
20	<i>Minunea</i>
R.J. Palacio	10+

R.J. PALACIO MINUNEA

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

Ediția a II-a, revizuită

ARTHUR

Partea întâi: August	7
Un copil obișnuit	9
De ce nu am mers la școală	11
Cum am venit pe lume	13
Acasă la Christopher	15
Cu mașina	17
Întâlnirea cu domnul Tushman	22
Doamna Garcia cea de treabă	24
Jack Will, Julian și Charlotte	27
Turul școlii	33
Sala de spectacole	36
Înțelegerea	41
Acasă	44
Emoțiile primei zile	47
Lacâte	50
Turul clasei	54
Ca mielul la abator	56
Alege să fii bun	58
Prânzul	63
O masă vărată	65
De la unu la zece	68
Padawan	71
Septembrie	75
Jack Will	77
Principiul din octombrie al domnului Browne	79
Mere	80
Halloween	83
Fotografia școlară	86
Atingerea brânzei împuțite	87
Costume	89
Masca însângerată din <i>Scream</i>	92
Porecle	95

Partea a doua: Via	97
Un tur prin galaxie	98
Înainte de August	100
Cum îl văd pe August	102
August văzut prin gaura cheii	105
La liceu	108
Maiorul Tom	111
După școală	113
Padawan mușcă țărâna	116
O apariție la ușă	119
Micul dejun	120
Genetica pentru toți	123
Diagrama lui Punnett	125
Gata cu trecutul	127
31 octombrie	129
Ne dați ori nu ne dați	131
Un moment de gândire	134
Partea a treia: Summer	138
Copii ciudați	139
Ciuma	141
Petrecerea de Halloween	142
Noiembrie	145
Avertisment: puteți vedea acest copil doar cu pregătire prealabilă	148
Mormântul egiptean	152
Partea a patra: Jack	155
Telefonul	156
Carvel	159
De ce m-am răzgândit	162
Patru lucruri	165
Foști prieteni	167
Zăpadă	169
Norocul este de partea celor îndrăzneți	171
Școala particulară	172
La științe	175
Echipe	178

Pedeapsa	180
Felicitări de sezon	184
Scrisori, e-mailuri, Facebook, mesaje pe telefon	186
Întoarcerea din vacanța de iarnă	193
Războiul	195
Schimbarea meselor	199
De ce nu am stat cu August în prima zi de școală	200
Tabere	202
Casa lui August	205
Iubitul	209

Partea a cincea: Justin

211	
Fratele Oliviei	212
Ziua îndrăgostiților	215
Orașul nostru	218
Buburuza	219
Stația de autobuz	221
Repetiția	225
Pasărea	227
Universul	229

Partea a șasea: August

231	
Polul Nord	232
Păpușa Auggie	234
Lobot	237
Auz strălucitor	240
Secretul Viei	242
Peștera mea	243
Rămas-bun	246
Jucăriile lui Daisy	249
În rai	252
Dublură	254
Finalul	257

Partea a șaptea: Miranda

261	
Minciuni de tabără	262
Școala	265
Ce-mi lipsește cel mai mult	267

Lucruri extraordinare, dar nevăzute de nimeni	269
Reprezentăția	273
După spectacol	274
Partea a opta: August	276
Excursia din clasa a cincea	277
Cunoscut pentru.....	279
Bagajele	280
În zori	284
Ziua întâi	285
Pe pajiște	288
Fii bun cu natura.	291
Pădurile sunt vii	293
Extraterestru	295
Voci în întuneric	299
Garda împăratului	303
Somnul	305
Urmări	307
Acasă	309
Ursu	314
Schimbarea	315
Rațe	317
Ultimul principiu	321
Despărțirea	322
Toată lumea să-și ocupe locurile	327
Un lucru simplu	331
Premii	336
Plutind	339
Fotografii	342
Drumul spre casă.	344
APENDICE	346
Mulțumiri	350
Drepturi de folosire.	352

Redactori: Alina Ioan, Diana Marin-Caea
 Corector: Alina Bogdan
 Tehnoredactori: Angela Ardeleanu
 Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PALACIO, R.J.

Minunea / R. J. Palacio; trad. și note de Iulia Arsintescu.
 –Ed. a 2-a, rev. – București: Editura Arthur, 2020

ISBN 978-606-788-785-3

I. Arsintescu, Iulia (trad.) (note)

821.111(73)-31=135.1

R.J. Palacio

Wonder

Text copyright © 2012 by R.J. Palacio

Jacket art copyright @ 2012 by Tad Carpenter

All rights reserved.

© Editura Arthur, 2020, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Grupul Editorial ART

Comenzi – Cartea prin poștă

C.P. 22, O.P. 84, cod 062650, sector 6, București

tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;

fax: (021) 224.32.87

Comenzi – online

www.editura-art.ro

*Au venit doctori din orașe îndepărtate
numai ca să mă vadă.
S-au oprit lângă patul meu
și nu le-a venit să creadă.*

*Au spus că sunt, poate,
o minune a creației.
Altfel, ei nu puteau oferi
nicio explicație.*

(Versuri din melodia *Wonder* interpretată
de Natalie Merchant)

Partea întâi

AUGUST

**Ursitoarele au zâmbit,
iar destinul a răs lângă leagănul meu...**

(Natalie Merchant)

Un copil obișnuit

Știu, nu sunt un băiat obișnuit de zece ani. Adică, sigur, fac lucruri obișnuite. Mănânc înghețată. Merg cu bicicleta. Mă joc cu mingea. Am jocuri electronice. Lucrurile astea mă fac obișnuit, presupun. Și mă simt normal, pe dinăuntru. Dar copiii obișnuiți nu-i fac pe alți copii obișnuiți s-o ia la fugă tipând pe terenul de joacă. Iar la copiii obișnuiți nu se holbează lumea oriunde se duc.

Dacă aș găsi o lampă fermecată și mi-aș putea pune o dorință, aș vrea să am un chip normal, pe care să nu-l remarce nimeni. Aș vrea să pot merge pe stradă fără să mă observe lumea și fără să întoarcă privirea. Așa că iată ce cred: nu sunt un copil obișnuit pentru simplul motiv că nimeni nu mă consideră așa.

Dar eu m-am obișnuit deja cu înfățișarea mea. Știu să mă prefac că nu văd ce mutre fac ceilalți. Mama, tata, Via și cu mine ne pricepem cu toții la treaba asta. De fapt, nu-i întru totul adevărat. Via nu se pricepe prea bine. Se supără rău atunci când oamenii fac vreo grosolănie. De exemplu, pe terenul de joacă niște copii au scos niște sunete. Nu știu exact ce fel de sunete, pentru că eu nu le-am auzit. Dar Via le-a auzit și a început să strige la copii. Așa e ea. Eu nu sunt la fel.

Via nu mă consideră nici ea obișnuit. Spune că da, dar dacă aș fi obișnuit, n-ar simți atâta nevoie să mă protejeze. Nici mama, nici tata nu mă consideră obișnuit. Ei mă consideră

extraordinar. Cred că eu sunt singurul om din lume care își dă seama cât sunt de obișnuit.

Mă numesc August, să știți. Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-ați imagina, probabil că este mai rău.

De ce nu am mers la școală

Săptămâna viitoare voi începe clasa a cincea. Până acum n-am mai fost niciodată la o școală adevărată, așa că sunt mort de frică. Lumea crede că nu m-am dus la școală din cauza înfățișării mele, dar nu-i ăsta motivul. Nu m-am dus din cauza operațiilor. De când m-am născut, am fost operat de douăzeci și șapte de ori. Cele mai grele operații s-au petrecut înainte să împlinesc patru ani, așa că nu mi le aduc aminte. Dar de atunci am mai făcut câte două sau trei operații în fiecare an, unele mai mari, altele mai mărunte. Sunt mic pentru vârsta mea și mai sufăr și de alte mistere medicale cărora doctorii nu le-au dat de cap, așa că am fost bolnav mult și des. În consecință, părinții mei au hotărât că este mai bine să nu merg la școală. Dar acum sunt mult mai puternic. Ultima operație am suferit-o acum opt luni și probabil că în următorii doi ani nu va mai trebui să îndur niciuna.

Mama mi-a fost învățătoare acasă. Înainte lucra ca ilustrator de cărți pentru copii. Desena zâne și sirene superbe. Dar desenele pentru băieți nu erau la fel de grozave. A încercat o dată să mi-l deseneze pe Darth Vader¹, însă la sfârșit arăta ca un robot ciudat, în formă de ciupercă. N-am mai văzut-o pe

¹ Darth Vader este un personaj foarte cunoscut din filmul *Războiul stelelor*.

mama desenând nimic de multă vreme. Cred că e mult prea ocupată să aibă grijă de mine și de Via.

Nu pot spune că mi-am dorit mereu să merg la școală, pentru că n-ar fi chiar adevărul-adevărat. Voiam să merg la școală cu condiția să fiu la fel ca toți ceilalți copii care merg la școală. Să am mulți prieteni, să-mi petrec vremea cu ei după ore și alte lucruri dintr-astea.

Am și eu câțiva prieteni foarte buni. Cel mai bun prieten al meu este Christopher, urmat de Zachary și de Alex. Ne cunoaștem de când eram în fașă. Pentru că mă știu dintotdeauna, s-au obișnuit cu mine. Când eram mici, ne întâlneam mereu să ne jucăm, dar pe urmă Christopher s-a mutat la Bridgeport, în Connecticut. Asta înseamnă mai mult de o oră de mers cu mașina de unde locuiesc eu, în North River Heights, un cartier situat în locul cel mai înalt din Manhattan. Iar Zachary și Alex au început să se ducă la școală. Nostim este că, deși Christopher e cel care s-a mutat departe, pe el îl văd în continuare mai des decât îi văd pe Zachary și pe Alex. Ei au acum prieteni noi. Dar dacă ne întâlnim întâmplător pe stradă, sunt în continuare de treabă cu mine și mă salută întotdeauna.

Mai am și alți prieteni, dar nu atât de buni cum au fost Christopher, Zack și Alex. De exemplu, când eram mici, Zack și Alex mă invitau întotdeauna la ziua lor, dar Eamonn și Gabe nu au făcut-o niciodată. Emma m-a invitat o dată, însă pe ea n-am mai văzut-o de multă vreme. Și, desigur, mă duc de fiecare dată la ziua lui Christopher. Dar poate că dau eu prea multă importanță petrecerilor aniversare.

Cum am venit pe lume

Îmi place când mama îmi spune povestea asta, pentru că mă face să râd. Nu e amuzantă așa cum ar fi o glumă, dar când o spune mama, Via și cu mine ne prăpădim de râs.

Când eram în burta mamei, nu bănuia nimeni că voi arăta așa cum arăt. Mama o născuse pe Via cu patru ani înainte și totul fusese simplu „ca o plimbare prin parc“ (este expresia mamei). Nu avea niciun motiv să facă investigații medicale speciale. Cu vreo două luni înainte să mă nasc, doctorii și-au dat seama că era ceva în neregulă cu fața mea, dar nu s-au gândit că va fi foarte grav. Le-au spus mamei și tatei că am gură de lup și încă alte câteva chestii. Le-au numit „anomalii minore“.

În noaptea în care m-am născut, în salon erau două asistente. Una era foarte drăguță și amabilă. Cealaltă, spune mama, nu părea drăguță și nu era amabilă deloc. Avea brațe enorme și (aici vine partea amuzantă) trăgea mereu părțuri. Îi aducea mamei gheață, trăgea un părț. Îi lua mamei tensiunea, iar trăgea un părț. Mamei nu-i venea să creadă, mai ales că asistenta nu-și cerea scuze niciodată. Doctorul curant al mamei nu era de serviciu în noaptea aceea, așa că se ocupa de ea un doctor tânăr și cam țâfnos pe care tata l-a poreclit Doogie, după un vechi serial de televiziune (totuși nu-l numeau așa în față). Dar mama spune că, deși toată lumea din salon era cam morocănoasă, tata a făcut-o să râdă toată noaptea.

Când am ieșit din burta mamei, în salon s-a făcut liniște. Mama nici n-a apucat să mă vadă, pentru că asistenta drăguță

m-a înșfăcat imediat și m-a scos din cameră. Tata a dat fuga repede după ea și a răsturnat camera video, care s-a spart într-un milion de bucăți. Atunci, mama s-a supărat rău și a încercat să se dea jos din pat ca să vadă ce se petrece, dar asistenta bășinoasă a tras-o cu brațele ei mari înapoi în pat. Practic s-au luptat de-a dreptul, pentru că mama era isterică, iar asistenta bășinoasă țipa la ea să se liniștească și pe urmă au început amândouă să strige după doctor. Dar, ia ghiciți – doctorul leșinase! Zăcea pe podea. Când l-a văzut, asistenta bășinoasă a început să-l împingă cu piciorul și să urle la el: „Ce fel de doctor ești tu? Ce fel de doctor ești tu? Trezește-te! Trezește-te!” Pe urmă, dintr-odată, a tras cel mai mare, cel mai zgomotos și cel mai puturos părț din istoria părților. Mama crede că, de fapt, părțul a reușit, în cele din urmă, să-l trezească pe doctor. Când povestește, mama interpretează fiecare moment – inclusiv zgomotele de părțuri – iar povestea este foarte, foarte amuzantă!

Mama spune că asistenta bășinoasă s-a dovedit a fi o femeie foarte de treabă. A stat lângă mama tot timpul. Nu a plecat de lângă ea nici după ce tata s-a întors și doctorii le-au explicat cât eram de bolnav. Mama își aduce aminte exact ce i-a șoptit asistenta la ureche atunci când doctorul i-a spus că probabil nu voi trăi până dimineață: „Toți cei născuți din Dumnezeu biruie lumea.” Iar a doua zi, după ce eu reușisem să supraviețuiesc, asistenta a stat cu mama și a ținut-o de mână atunci când m-au adus să mă vadă pentru prima oară.

Mama zice că până atunci îi spusese ră totu despre mine. Era pregătită să mă vadă. Și mai zice că atunci când s-a uitat pentru prima dată la fața mea terciuită, nu a văzut decât ce ochi frumoși aveam.

Trebuie să știți că mama e frumoasă. Iar tata este arătos. Via e și ea drăguță. Asta în caz că vă întrebați.

Acasă la Christopher

Am fost tare supărat acum trei ani, când s-a mutat Christopher. Aveam amândoi șapte ani. Ne jucam ore în șir cu personajele din *Războiul stelelor* și ne duelam cu săbiile-laser. Mi-e dor de jocurile alea.

Astă-primăvară ne-am dus în vizită acasă la Christopher, în Bridgeport. Eram amândoi în bucătărie, căutam ceva de ronțait și am auzit-o pe mama vorbind cu Lisa, mama lui Christopher, că la toamnă voi merge la școală. Nu mai pomenise nimeni de școală până atunci.

— Despre ce vorbești? am zis.

Mama a părut surprinsă, ca și cum eu n-ar fi trebuit să aud.

— Ar fi bine să-i spui la ce te-ai gândit, Isabel, a zis tata.

Era în cealaltă parte a încăperii și stătea de vorbă cu tatăl lui Christopher.

— Mai bine vorbim mai târziu, a zis mama.

— Nu, vreau să știu despre ce vorbeai acum, am răspuns eu.

— Nu crezi că ești pregătit să mergi la școală, Auggie? a zis mama.

— Nu, am spus.

— Nici eu nu cred, a zis tata.

— Atunci am închis subiectul, am zis eu ridicând din umeri, și m-am așezat în brațe la mama ca un copilăș.

— Cred că ar trebui să înveți mai mult decât te pot învăța eu, a zis mama. Haide, Auggie, știi cât de puțin mă pricep la fracții!

— La ce școală? am întrebat.

Deja îmi venea să plâng.

— La Școala Beecher. E chiar lângă noi.

— Ce școală grozavă, Auggie! a zis Lisa, bătându-mă ușurel cu palma peste genunchi.

— De ce să nu merg la școala Viei? am întrebat.

— Este prea mare, a răspuns mama. Nu cred că ți s-ar potrivi.

— Nu vreau să merg, am zis.

Trebuie să recunosc că vocea mi-a sunat cam copilărește.

— Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei, a zis tata, venind și ridicându-mă din brațele mamei.

M-a luat și m-a așezat în brațele lui, de cealaltă parte a canapelei.

— Nu te vom forța să faci nimic din ce nu vrei.

— Dar ar fi bine pentru el, Nate, a zis mama.

— Nu și dacă nu vrea, i-a răspuns tata, uitându-se la mine.

Nu și dacă nu se simte pregătit.

Am văzut-o pe mama privind-o pe Lisa, care s-a întins spre ea și a strâns-o de mână.

— Veți găsi voi o soluție, i-a spus mamei. Întotdeauna ați găsit.

— Hai să vorbim altă dată despre asta, a zis mama.

Îmi dădeam seama că ea și tata urmau să se certe. Voiam să câștige tata, deși o parte din mine știa că mama avea dreptate. Și adevărul este că nu se pricepea deloc la fracții.

Cu mașina

Drumul până acasă a fost lung. Am adormit pe bancheta din spate, ca de obicei, cu capul în poala Viei, pe post de pernă, și cu un prosop înfășurat în jurul centurii ei de siguranță, ca să nu-mi curgă saliva peste tot. Via a adormit și ea. Mama și tata vorbeau liniștiți despre lucruri de oameni mari care nu mă interesau.

Nu știi cât de mult am dormit, dar când m-am trezit se vedea prin parbriz luna plină. Era o noapte violet și mergeam pe o autostradă plină de mașini. Apoi i-am auzit pe mama și pe tata vorbind despre mine.

— Nu putem continua să-l tot protejăm, i-a șoptit mama tatei, care conducea. Nu ne putem preface că mâine se va trezi și va fi altfel, pentru că asta e realitatea, Nate, și trebuie să-l ajutăm să învețe să-i facă față. Nu putem continua să evităm situațiile care...

— Așa că-l trimitem la școală ca pe un miel la abator... a răspuns tata furios, dar nu și-a terminat fraza, pentru că a văzut în oglindă că mă uitam la ei.

— Ce înseamnă ca un miel dus la abator? am întrebat eu somnoros.

— Culcă-te la loc, Auggie, a zis tata blând.

— Toată lumea se va holba la mine, am zis izbucnind în plâns.

— Scumpul meu, a zis mama. S-a întors în scaun și m-a luat de mână. Știi că, dacă nu vrei, nu trebuie să te duci. Dar

am vorbit cu directorul despre tine și vrea foarte mult să te cunoască.

— Ce i-ai spus despre mine?

— Cât de amuzant ești, cât de bun și de deștept. A rămas surprins când i-am spus că ai citit *Călărețul Dragonilor*¹ la numai șase ani. A zis: „Trebuie să-l cunosc neapărat pe băiatul ăsta!”

— I-ai mai spus și altceva? am zis.

Mama mi-a zâmbit. Parcă mă îmbrățișa cu zâmbetul ei.

— I-am povestit despre operațiile tale și despre cât ești de curajos.

— Așadar știe cum arăt? am întrebat.

— I-am dus niște fotografii de vara trecută, din Montauk, a zis tata. I-am arătat fotografiile cu toată familia. Și fotografia aceea minunată cu tine în barcă, ținând calcanul.

— Ai fost și tu la școală?

Trebuie să recunosc, mă simțeam cam dezamăgit că participase și el la discuție.

— Am vorbit amândoi cu directorul, a zis tata. E un om foarte de treabă.

— O să-ți placă, a adăugat mama.

Am simțit brusc că erau amândoi în aceeași tabără.

— Când v-ați întâlnit cu el? am întrebat.

— Ne-a prezentat școala acum un an, a zis mama.

— Acum un an? am zis. Adică vă gândiți la asta de un an întreg și mie nu mi-ați spus nimic?

— Nici măcar nu știam dacă vei fi admis, Auggie, mi-a răspuns mama. Este o școală unde se intră foarte greu. Înscrierea acolo înseamnă un proces complicat. Nu mi s-a părut necesar să-ți spun și să te pregătești, iar apoi să se dovedească că nu era nevoie.

¹ Carte pentru copii scrisă de Cornelia Funke.

— Dar ai dreptate, Auggie. Ar fi trebuit să-ți spunem de luna trecută, când am aflat că ai fost admis, a zis tata.

— Ne-am dat seama prea târziu, bănuiesc, a oftat mama.

— Doamna aceea care a venit cândva la noi acasă avea legătură cu asta? am întrebat. Cea care mi-a dat un test?

— Da, a zis mama, părând vinovată. Da, avea legătură.

— Mi-ai spus că a fost vorba despre un test de inteligență, am zis.

— Știu, dar a fost o minciună nevinovată, mi-a răspuns ea. Era un test de care aveai nevoie ca să fii admis la școală. Te-ai descurcat foarte bine, dacă vrei să știi.

— Deci m-ai mințit, am zis.

— A fost o minciună nevinovată... Dar te-am mințit, așa este. Iartă-mă, a zis mama, încercând să-mi zâmbească.

Eu nu i-am răspuns la zâmbet, așa că s-a întors și a rămas uitându-se înainte.

— Ce înseamnă ca un miel dus la abator? am întrebat.

Mama a oftat și i-a aruncat tatei o „privire”.

— N-ar fi trebuit să spun asta, a zis tata, uitându-se la mine în oglinda retrovizoare. Nu este adevărat. Mama și cu mine te iubim enorm și vrem să te protejăm cât de mult putem. Numai că uneori vrem s-o facem în feluri diferite.

— Nu vreau să merg la școală, am zis eu încrucișând brațele la piept.

— Ți-ar prinde bine, Auggie, a zis mama.

— Poate că mă duc la anul, am răspuns uitându-mă pe fereastră.

— Anul ăsta ar fi mai bine, Auggie, a zis mama. Știi de ce? Pentru că ai merge în clasa a cincea, iar ăsta este primul an de gimnaziu pentru toți copiii. Nu vei fi doar tu copilul nou-venit.

— Dar voi fi singurul copil care arată cum arăt eu, am zis.